

KATARZYNA WIERZBICKA

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

24 ADVENTNÍCH VYPRÁVĚNÍ

ILUSTROVALA

ULYANA NIKITINA

Vánoční skřítci a důležitý úkol

24 adventních vyprávění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kolektiv, Katarzyna Wierzbicka
Vánoční skřítci a důležitý úkol – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁNOČNÍ
SKŘÍTCI
A DŮLEŽITÝ
ÚKOL

24 ADVENTNÍCH VYPRÁVĚNÍ

Text © Katarzyna Wierzbicka, 2020
Illustrations © Ulyana Nikitina, 2020
Translation © Markéta Páralová Tardy, 2024

Copyright © by Wydawnictwo Zielona Sowa Sp. z o.o., 2024

This translation of
(Vánoční skřítkci a důležitý úkol.
24 adventních vyprávění)
is published by arrangement with
Wydawnictwo Zielona Sowa Sp. z o.o.

All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-264-5434-2
ISBN e-knihy 978-80-264-5500-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-5507-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5508-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

KATARZYNA WIERZBICKA

VÁNOČNÍ
SKŘÍTCI
A DŮLEŽITÝ
ÚKOL

24 ADVENTNÍCH VYPRÁVĚNÍ

ILUSTRACE:
ULYANA NIKITINA

 P R E S S

DŮM VÁNOČNÍHO DĚDEČKA

KNIHOVNA

STÁJ

NÁMĚSTÍ

VESNIČKA VÁNOČNÍHO DĚDEČKA

POŠTA

TOVÁRNA

LES

OBSAH

1. PROSINCE	9
2. PROSINCE	18
3. PROSINCE	24
4. PROSINCE	32
5. PROSINCE	38
6. PROSINCE	44
7. PROSINCE	50
8. PROSINCE	56
9. PROSINCE	63
10. PROSINCE	71
11. PROSINCE	80
12. PROSINCE	88

13. PROSINCE	95
14. PROSINCE	103
15. PROSINCE	109
16. PROSINCE	116
17. PROSINCE	124
18. PROSINCE	131
19. PROSINCE	138
20. PROSINCE	144
21. PROSINCE	152
22. PROSINCE	160
23. PROSINCE	168
24. PROSINCE	175

1. PROSINCE

„Drazí přátelé! Prosím o ticho!“ Vánoční dědeček netrpělivě zaklepal do stolu. „Začínáme naše první prosincové setkání. Soustředte se, vážení.“

Švitoření pomalu utichalo. Malí skřítkové si upravili čepičky, vytřeli si nosíky, vyměnili si mezi sebou pozdravy a zaujali svá místa. Posedali si na židličky, na pohovku a někteří přímo na měkký koberec u krbu. Dědečkův pokoj byl velký a útulný, plný zákoutí, ve kterých se malí skřítkci mohli pohodlně uvelebit na bříškách a opřít si bradu o ruce ohnuté v loktech.

1. PROSINCE

Lampy s červenými stínítky vrhaly hřejivé světlo na pusinky s ohrnutými nosíky a velké oči plné očekávání. Ale ne všichni skřítkci se soustředili a zajímali o začínající proslov Vánočního dědečka...

„Pojď, posadíme se někam do koutku za skříní, tam si můžeme v klidu zdřímnout.“ Větroplášek zatahal Hrozinku za rukáv zeleného svetru.

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

„Tebe to nezajímá?“ vrhla na něho Hrozinka udivený pohled. „Teď se přece dozvíme o plánech na nejbližších čtyřiaadvacet dní! To je pro nás nejdůležitější čas v roce!“

Větroplášek pokrčil rameny.

„Ale, Dědeček pokaždé říká to samé. Že všechno musí být ideální, že to mají být nejlepší svátky, jaké si dovedeme představit, že na nás záleží štěstí milionů dětí, které čekají na dárky, a tak dále, a tak dále...“

„Moji přátelé, tentokrát vás snažně prosím: Všechno musí být ideální. Toto mají být ty nejlepší svátky!“ Hlas Vánočního dědečka se nesl pokojem. Větroplášek to vzdal, pustil Hrozinčin rukáv a usedl vedle pohovky, hned u velkých nohou obutých do nadýchaných bačkor ve tvaru soba. Vánoční babička ho mimoděk pohladila po kadeřích vykukujících zpod červené čepičky.

„Děti si zaslouží jen to nejlepší! Naše naprosté nasazení! Pamatujte si, kolik jich čeká na dárky! Už měsíc přicházejí dopisy. Zdá se mi, že tento rok nás čeká výjimečně hodně práce.“

„A kdy jí bylo v prosinci málo!“ utrousil tiše Větroplášek. Hrozinka mu poslala káravý pohled.

1. PROSINCE

„Dovolte, abych vám představil letošní vedoucí jednotlivých oddělení: Čítálek se stará o poštu. Vstaň a ukloň se, prosím, aby tě všichni viděli... Děkuji, děkuji. Továrnu na hračky řídí, jako doposud, Kutílek. Prosím o potlesk pro Kutílka. Oddělení testování nových hraček dostane na starost Pečliváček. Přejme mu všichni hodně štěstí a úspěchů v jeho nové práci. Zato výzvědné oddělení, které zjistí, jestli si děti hračky zaslouží, bude opět řídit Zkoumálek. Ano, přátelé, stačí, stačí, děkuji, můžete se posadit. Konec potlesku.“

„A já se zase dostanu do oddělení toho mrzouta,“ zamumlal pro sebe Větroplášek. Babička mu věnovala povzbudivý úsměv a mrkla na něho.

„Drazí přátelé, chtěl bych oznámit, že v tomto roce otevíráme nové oddělení. Musíme jít s dobou, že ano.“ Dědeček si odkašlal a poškrábal se roztržitě za uchem. „Zářinka mě přesvědčila, že by bylo vhodné zavést v našem systému pár změn. Změn k lepšímu, samozřejmě. Bude řídit nové oddělení pro zavádění inovací.“

Rozhostilo se ticho. Krásná skřítko se studenýma modrýma očima se zvedla ze židličky. Rozhlédla se po svých spolupracovnících oněmělých údivem.

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

Větroplášek se zvědavě narovnal.

„Změny? Ve vesnici Vánočního dědečka? Připadalo mi, že tady žádné místo pro reformy není,“ zašeptal.

„Mění se vlastně všechno. Nejdůležitější je, že my zůstáváme pořád stejní. A náš cíl,“ odpověděla mu tiše Vánoční babička.

„A čemu přesně se bude to oddělení... inovací věnovat?“ zeptal se nedůvěřivě Kutílek.

„Přesně tomu...“ odkašlal si Vánoční dědeček a odmlčel se. Tázavě se podíval na Zářinku stojící vedle něj.

„Zlepšování vaší práce, to je jasné,“ navázala plynule na Dědečka. „Budeme vám pomáhat a přicházet s nápady, jak nejšikovněji a nejefektivněji přečíst všechny dopisy, vyrobit hračky a distribuovat dárky mezi děti, které splnily odpovídající kritéria.“

Ticho začalo v uších až hučet. Skřítkové tím nevypadali zrovna nadšení.

„A co se týče těch kritérií...“ začal Zkoumálek váhavě.

„Ano?“ Dědeček si upravil brýle.

„Protože jde o to, že... Chtěl bych poznamenat, že možná nějaké změny by skutečně byly užitečné...“

1. PROSINCE

„Nerozumím,“ zamračil se Dědeček.

„No, protože my se snažíme, běháme za všemi dětmi, sepisujeme seznamy jejich neplech a oni pak dárky většinou stejně dostanou!“ vypálil rozrušeně Zkoumálek.

Babička si povzdechla.

„Kamarádi, tolikrát jsem vám to opakovala. Zlobivé děti nejsou. Některé jenom potřebují více podpory a pozornosti.“

„Přesně tak,“ pokýval Vánoční dědeček nadšeně hlavou. „Samozřejmě, kdyby se našlo nějaké mimořádně zlobivé dítě, které se vůbec nechce polepšit, tak od nás dárek opravdu nedostane. Proto musíme být ve střehu. Zkoumálku, vaše práce je nesmírně důležitá a všemi ceněná.“

„Já si i přesto myslím, že některé děti si hračky nezaslouží,“ poznamenal Zkoumálek a uraženě se posadil.

„Vraťme se k našemu programu.“ Vánoční dědeček si sundal brýle a přetřel si je lemem své červené košile. „Chtěl bych připomenout základní úkoly. Každý, opakuji, každý doručený dopis musí být přijatý a přečtený. Bez ohledu na to, v jakém jazyce

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

je napsaný a kolik obsahuje pravopisných chyb. Seznam přání včetně adresy se předá do továrny, kde Kutílek se svou skupinou vyrobí příslušné hračky. Pečliváčkův tým každou vyzkouší, jestli je bezpečná, a pěkně ji zabalí. Výzvědné oddělení mezitím zjistí, jestli si ty dárky děti zaslouží. Připomínám, že každý skřítek ve Světě musí mít u sebe kouzelnou píšťalku, díky níž se může bleskově přesunovat tam a zpět, a také magickou šálu zajišťující jeho neviditelnost. Dobrá, to je pro dnešek asi všechno. Kamarádi, dejte se do práce!“

Skřítkové líně odcházeli z teplého domu Vánoční babičky a dědečka. Studený vítr je nutil se více zabalit do šál a čepiček, protože je zábly uši a červenaly tváře. Z tmavého nebe tichounce dopadaly stříbřité sněhové vločky. Čistý, nadýchaný sníh pokrýval zemi, stromy a střechy malých chatek vesničky. V dálce, po pravé straně mezi vánočními stromky, byla vidět továrna na hračky. Právě tam už zítra začne pilná práce.

„Kdy se hodláš přiznat, že jsi minulý rok ztratil svou magickou šálu?“ zašeptala Hrozinka Větropláškoví.

Skřítek se ušklíbl.

1. PROSINCE

„Víš, že Zkoumálek by mě po takovém přiznání nechal v klidu. I tak ke mně má pořád nějaké výhrady.“

„Tak co chceš dělat?“

„Nějak si poradím. Koneckonců jsem malý a mršt-ný, určitě se mi podaří se před lidským zrakem ukrýt!“

„Víš to jistě?“ Hrozinka nevypadala, že by ji tím přesvědčil.

„Samozřejmě, že ano!“ Větroplášek polkl slinu a nasadil si čepičku více do očí, aby se chránil před závany mrazivého větru.

2. PROSINCE

„No, tak to vidíš, Rudolfe, a na nás Vánoční dědeček jako obvykle zapomněl...“ posteskl si Pěstounek, když pečlivě česal hřbet velkého soba s červeným čumáčkem.

Byl večer. Silné dřevěné dveře chránily obyvatele stáje před zimou a větrem vanoucím venku. Ve zděné, prostorné budově panovalo ticho a klid. Část sobů už podřimovala v čistých boxech vystlaných slámou.

Rudolf si odfrkl a láskyplně strčil hlavu pod paži svého ošetřovatele.

2. PROSINCE

„No tak, netrap se. Stačí, že my víme, že naše role během vánočních svátků je nesmírně důležitá. Bez nás by Vánoční dědeček nemohl dárky doručit!“

„Snad máš pravdu,“ řekl Pěstounek a smutně si povzdechl. Ještě několikrát přejel srst hřebem. Ta se krásně leskla a hladce splývala po bocích soba Rudolfa. Skřítek si znova těžce povzdechl a posadil se na stoličku.

Rudolf se na něho pozorně podíval.

„Tady nejde o Dědečka, že? Včera jsi ji zase viděl?“

„Ano,“ špitl Pěstounek a otřel si čelo dlaní.

„Zářinka byla na setkání. Stala se vedoucí nového oddělení. Je ještě krásnější, než jak jsem si ji zapamatoval, a ještě více nedostupná!“

„Myslíš?“ zahýkal sob a naklonil hlavu nad žlab vyplněný křupavým senem. S chutí sežvýkal několik stébel a pak dodal: „Ty jsi jí ani neřekl, že ji máš hodně rád, vid’?“

„Ne! Samozřejmě, že ne! Copak by si o mně pomyslela?“ vykřikl Pěstounek.

„No, jistě by si pomyslela, že ji máš velice rád,“ odpověděl klidně sob Rudolf. „Možná, že by ji také napadlo, že máš dobrý vkus.“

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

Smutný skřítek zavrtěl hlavou.

„Ne, to bych se neodvážil. Stydím se k ní jenom tak přijít a oslovit ji. To nejde.“

„Co takhle dát jí třeba něco od srdce?“ navrhl sob.

Udivený Pěstounek se na něho podíval.

„Máš na mysli... dárek?“

„Přesně tak. Alespoň nebudeš muset nic moc říkat.“

„Možná že to je dobrý nápad... Jenomže co já bych jí tak mohl dát? Ona má všechno.“

2. PROSINCE

Než Rudolf stačil odpovědět, dveře do stáje se rázně otevřely. Sobi sebou ve spánku zavrtěli a něco v ospalém protestu zabručeli. Spolu se závanem větru dovnitř vtrhla Jiskřička. Ta byla neustále v pohybu. Tato veselá a rázná skřítko Pěstounkovi pomáhala starat se o zvířata Vánočního dědečka.

„Zavři, rychle, jinak se všichni sobi probudí!“ zasyčel Pěstounek.

„Jejda, omlouvám se.“ Jiskřička se otočila, aby dveře dovřela. Těžká vrata jí však vyklouzla z rukou

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

a s rámusem práskla. „Ups... Ještě jednou se omlouvám. Neuhadneš však, jaké mám novinky!“

„No, jaké?“ zeptal se Pěstounek.

Jiskřička se nadechla.

„Představ si, že skřítkové dnes šli do lesa, aby vybrali stromeček do Dědečkova domu a našli... našli,“ Jiskřička ztišila hlas, „stopy velkých nohou ve sněhu! V samém středu lesa!“

„Stopy... nohou?“ Udivený Pěstounek přivřel oči. „Ale jak je to možné? Tady je země Vánočního dědečka, tady bydlíme jenom my, jeho pomocníci!“

„Už nejspíš ne!“ Jiskřička uprostřed stáje udělala několik skoro tanečních kroků, které nadšeně zakončila otočkou a lehkým poskočením. „Vrátila jsem se pro teplejší rukavičky a jdu s kamarády zjistit, jaké příšery se to do našeho lesa dostaly. Půjdeš s námi?“

„A je to bezpečné? Dali jste vědět Vánočnímu dědečkovi?“

„Ano, ano, určitě mu to už někdo řekl. Tak co, jdeme? Konečně nějaké dobrodružství!“

„Dobrodružství nemám rád. Jsou taková... nepředvídatelná,“ zamumlal pro sebe Pěstounek. Rudolf do něj strčil teplým, vlhkým čumáčkem.

2. PROSINCE

„Jdi, trochu se rozptýlíš. Máš tu jen tak sedět a trápit se myšlenkami?“ řekl tiše sob.

„Snad máš pravdu.“ Pěstounek neochotně vstal ze stoličky. Podíval se neklidně na Rudolfa. „A ty si beze mne poradíš? Co tvoje noha, pořád tě bolí?“

„Zvládnu to,“ ujistil ho sob. „Nějak bude. Víš, nemládnu. Ale neměj obavy, do Vánoc se určitě dostanu do formy!“

„Určitě, kamaráde. Potáhneš spřežení Vánočního dědečka jako nikdy předtím,“ Pěstounek Rudolfa pohladil po měkkém krku.

„Pojď už!“ Jiskřička přešlapovala u dveří.

„Už jdu, už jdu,“ povzdechl si Pěstounek. „Jen aby z toho nebyl nějaký malér!“

3.

PROSINCE

Skřítkové ve skupině pochodovali temným lesem. Jako první se statečně prodíral sněhovými závějemi Pečliváček, šéf oddělení testování nových hraček. Za ním kráčel s lucernou Kutílek. Následovali je nejsilnější a nejodvážnější členové jejich skupiny. Průvod uzavírala radostně poskakující Jiskřička a mrzutý Pěstounek, který neustále klopýtal o větve ukryté pod sněhem.

Les osvětlený lucerničkami, které si skřítkové nesli, vypadal kouzelně. Jinovatka na keřích se blyštěla

VÁNOČNÍ SKŘÍTCI A DŮLEŽITÝ ÚKOL

jako tisíce diamantů. Smrkové větve se pod tíhou sněhu ohýbaly. Lesní podrost zahalený nadýchanou bílou peřinkou vytvářel fantastické tvary. Bylo ticho.

„Co kdybychom si zazpívali nějaké vánoční písničky, abychom si dodali odvahu?“ navrhla ve se le Jiskřička a šikovně přeskočila kmen povalený přes stezku.

Pěstounek se stěží protahoval pod lískovými keři. Zavadil o větvičku a sníh z ní se mu vysypal za límec. Skřítek si povzdechl.

„Abychom ty neznámé příšery s velkýma nohama varovali, že se blížíme? Skvělý nápad,“ odpověděl posměšně a ztichl, protože mu sněhové vločky dopadly přímo do pusy.

„Ticho!“ zasyčel Pečliváček krácející na začátku průvodu. Pohybem ruky ukázal na slabé světýlko mihotající se mezi stromy po pravé straně cestičky. „Na mýtině zřejmě někdo rozdělal oheň. Opatrně se tam příkrademe.“

Pěstounek polkl slinu. Najednou ucítil, že ta výprava vůbec nebyl tak dobrý nápad a mnohem raději by zůstal v teplé stáji, popíjel by čaj s citronem a vedl dlouhé hovory se soby. Bylo však už příliš pozdě. Sice

3. PROSINCE

by se mohl vrátit, ale vidina návratu temným lesem o samotě ho děsila ještě víc.

Uhasili lucerničky a sešli z cestičky. Na tomto místě rostl výjimečně hustý les, proto rychle zmizeli z očí. Pěstounek téměř okamžitě zapadl po prsa do sněhové závěje. Zoufale se z ní snažil vyhrabat a chytal se kme-
ne útlé břízky. Stromek se zachvěl. Sněhové čepice z větví se s tichým plesknutím sesuly.

„Co to vyvádíš? Chceš nám úplně zasypat vchody do doupat?“ Uslyšel hned vedle ucha tenký, rozzlobený hlásek.

Zatřepal hlavou, aby z nosu, tváří a řas setřásl sních. Na sněhu stála drobná dívenka v červené široké sukýnce a šedém koženém kabátku, ruce si dala v bok a hněvivě svažila obočí.

„Trpaslice? Co tady děláš? Tady je Vánoční vesnice. Skřítků a Vánočního dědečka!“ Kdyby Pěstounek mohl, povyskočil by údivem, ale takhle jenom hlouběji zapadl do sněhu. „Neměla bys teď pomáhat uklízet domy a věnovat se hospodářským zvířatům? Nebo tomu, co tradičně děláte?“

„Tradičně!“ zasupěla trpaslice a zhluboka si povzdechla. „Tradice v dnešní době umírá. Děti

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční skřítki a důležitý úkol. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.